

20 Νοεμβρίου 2015

Μητροπολίτης Μόρφου Νεόφυτος: Η μακαριστή Στέλλα ήταν άνθρωπος του φωτός...

[/ Γενικά Θέματα](#)

Επικήδειος

**Λόγος του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Μόρφου
κ. Νεοφύτου προς την αδελφή του Στυλιανή
(Ιερός ναός Αγίου Ελευθερίου Συνοικισμού Λατσιών,
Κυριακή 25 Οκτωβρίου 2015)**

Πατέρες μου και αδελφοί μου,

Μεταβαίνει σήμερα εκ του θανάτου εις την ζωήν η κατά σάρκα και κατά πνεύμα αδελφή μας Στέλλα. Σε όσα μόλις ανέφερε στον επικήδειο λόγο του ο ανεψιός μου Αντώνης -άνθρωπος με πλούσια αισθήματα, που κληρονόμησε όλως ιδιαιτέρως από τη μάνα του Στέλλα-, θα ήθελα να προσθέσω και κάτι άλλο: Μια άλλη διάσταση της αδελφής μας, της μάνας μας, της γυναίκας που ανέθρεψε πολλούς.

Η Στέλλα, αγαπητέ μου Αντώνη και αγαπητή μου Μαρία, όπως γνωρίζετε, δεν ήταν μόνο η Στέλλα του τραγουδιού. Δεν ήταν μόνο η Στέλλα του πόνου. Είχε και νυκτερινή ζωή. Έκανε δηλαδή καθημερινά νυκτερινό πνευματικό αγώνα. Ήξερε και έμαθε, όχι από τον αδελφό της τον Δεσπότη, αλλά και από τη γιαγιά της τη Μυροφόρα κι από τη μάνα της τη Μηλιά, τη νύχτα να μεταμορφώνει τον πόνο, τις θλίψεις, τις αγωνίες, που κληροδοτούσε η ημέρα, τόσο τις δικές της, όσο και τις ξένες, σε προσευχή, σε δοξολογία Θεού.

Όταν κατά το τελευταίο διάστημα τη ρωτούσα στο τηλέφωνο, “πώς περνάς αδελφή;”, μου απαντούσε: “Πώς να περνώ, αδελφέ μου; Όπως μάθαμε από τη μάνα μας, από τη γιαγιά μας.” “Τι εννοείς;”, την ξαναρωτούσα. “Άκουσε, αδελφέ μου. Κάθε βράδυ μνημονεύω ονόματα πολλών ανθρώπων. Ξεκινώ από τον πατέρα μας τον Νικόλα, τον άνδρα μου τον Ανδρέα, και συνεχίζω με πολλούς άλλους, νεκρούς και ζωντανούς.” Μάλιστα, μου έλεγε: “Προσπαθώ να κάνω αυτή τη μνημόνευση γονατιστή, γιατί θέλω τα προβλήματα των παιδιών μου, των εγγονιών μου, να τα ανεβάζω με ένα ασανσέρ, το ασανσέρ της προσευχής, ψηλά στο ρετιρέ, εκεί που κατοικά ο Ανδρέας, εκεί που κατοικεί η Μηλιά, η Μυροφόρα, ο Νικόλας.”

Η μακαριστή Στέλλα ήταν άνθρωπος του φωτός. Οι ποικίλες θλίψεις, τα αλλεπάλληλα πένθη από θανάτους στην οικογένεια, που ευστοχότατα μόλις περιέγραψε ο Αντώνης, τόσο για τη Στέλλα, όσο και για όλους στο σπίτι, έγιναν σχολείο, έγιναν σπουδαστήριο, έγιναν πανεπιστήμιο. Δεν τελειώσαμε τα πανεπιστήμια των Αθηνών, αγαπητέ μου Θεοχάρη. Τελειώσαμε το πανεπιστήμιο του μάστρε Νικόλα, της Μηλιάς, του Ανδρέα από την Κάτω Ζώδια, της Στέλλας.

Η Στέλλα ήταν ο πατέρας μας στη θηλυκή του έκδοση. Ήταν γόνος αυθεντικός της γενιάς Μασούρα, εκατό τα εκατό! Πλούσια σε αισθήματα, σε ειλικρίνεια, σε ευθύτητα. Δεν εκρύβετο. Εκρύβετο μόνον όταν ήθελε να μην πονέσει τον άλλο. Τότε μόνο συνέστελνε, ταπεινώνε τον εαυτό της. Κάτι, που εμείς ακόμα δεν μάθαμε καλά. Τώρα έχουμε ακόμα μια δασκάλα στον ουρανό. Αρκεί εμείς, αγαπητή

μου Μαρία, αγαπητέ μου Αντώνη, Κούλλα και Αναστάση, να έχουμε τον τρόπο της νυκτερινής ζωής της Στέλλας. Τα αισθήματά της, δόξα τω Θεώ, τα συγκληρονομήσαμε. Και τα παιδιά και η καλή μας νύμφη Κούλλα, αλλά και εσύ, Αναστάσιε, εύχομαι και προσδοκώ, ότι θα αποκτήσετε και τη νυκτερινή προσευχή και τη διάκριση της αγαπητής μας Στέλλας. Όλοι σπουδάζουμε στους γονείς μας! Και, εκ πείρας σας ομιλώ, ότι οι καλύτερες σπουδές γίνονται μετά θάνατον των γονέων μας. Ναι, γίνονται μετά θάνατον. Και σας το λέει αυτό ένας άνθρωπος, που ήταν ορφανός από οκτώ ετών. Έτσι τώρα θα μαθητεύσετε στη ζωή και στο μέγα έλεος του Θεού για τη Στέλλα, σ' αυτό δηλαδή που οικονόμησε να συμβεί μέσα σε δέκα μόνο μέρες: Να πληροφορηθούμε μέσα σ' αυτό το μικρό διάστημα τη δύσκολη και προχωρημένη ασθένεια του αίματος, από την οποία έπασχε, κι αυτή να μην το μάθει, να μην πονέσει γι' αυτήν, να φύγει ήρεμη, όπως την ήξερε η οικογένειά της. Να την αρπάξει ο Θεός με τόσο μεγάλη ταχύτητα, για να την οδηγήσει εκεί που βρίσκεται ολόφωτος ο σύζυγός της Ανδρέας. Ο άνθρωπος του φωτός, ο άνθρωπος της διακονίας, της ταπεινώσεως. Ο όντως σύντροφος και έρωτας της Στέλλας.

Η Στέλλα, αγαπητοί μου αδελφοί, έζησε ένα μεγάλο προνόμιο, που οι σημερινοί και μοντέρνοι δυσκολεύονται να το ζήσουν. Έζησε τον τίμιο γάμο, απόλαυσε τον άντρα της, την οικογένειά της μέσα στα Ορθόδοξα πλαίσια της Εκκλησίας και μέσα στην καθαρότητα της καρδιάς της και την αγιότητα του άντρα της. Και δεν είμαι υπερβολικός. Σήμερα είναι ένα μεγάλο ζητούμενο για τους ανθρώπους της Κύπρου να τιμήσουν τον γάμο τους, να αγαπήσουν το ταίρι τους, να θυσιάστουν γι' αυτό και στο πρόσωπό του να βλέπουν τον Χριστό. Αυτό η αδελφή μας το κατόρθωσε. Και, αν το έμαθε, το έμαθε, επαναλαμβάνω, κοντά στη γιαγιά της Μυροφόρα, στον πατέρα της Νικόλα και, εξαιρέτως, κοντά στη μάνα της τη Μηλιά. Και από τά πλούσια αισθήματα που κληρονόμησε, έγινε άθελά της για μας τους τάχα μορφωμένους και δασκάλα και καθηγήτρια.

Την ευχαριστώ εκ βάθους καρδίας, γιατί υπήρξε η πρώτη μου παιδαγωγός, η γυναίκα, που με την καθοδήγηση της Παναγίας, όταν την είδε στα δεκαέξι της χρόνια, με έσωσε από βέβαιο θάνατο. Ήταν η γυναίκα, που είπε εκείνο τον εξαίρετο λόγο, όταν η μάνα μου και ο γαμπρός μου Ανδρέας, εν τω ακούσματι ότι θα γίνω μοναχός, αντέδρασαν. Ενώ η Στέλλα, ως ήταν η πιο συναισθηματική, ως τη θεωρούσαμε εμείς τον αδύνατο κρίκο της οικογένειας, είπε εκείνο τον ασφαλώς θεόπνευστο λόγο: “Μάνα, δεν πρέπει να θεομαχούμε για τον Όμηρο. Να αφήσουμε τον Θεό να κάνει το θέλημά Του. Και μέσα από αυτό, να χαιρόμαστε και εμείς.” Και μαζί με τον ενάρετο σύζυγό της Ανδρέα, στήριξαν και την επιλογή μας στον μοναχισμό και ύστερα, όπως εξαιρέτως, μας συμπαραστάθηκαν στα χρόνια της αρχιερατικής μας διακονίας. Κάθε Σάββατο, κάθε Κυριακή ήταν κοντά μας, να μας στηρίζουν διακριτικά, χωρίς να θέλουν να φαίνονται, χωρίς να θέλουν να δοξάζονται. Αρκεί εμείς να ήμασταν χαρούμενοι και ασφαλείς.

Ευχαριστούμε την Πρόνοια του Θεού, που ανάμεσα στα μεγάλα δώρα που μας έδωσε -και τους πόνους και τις θλίψεις και τις χαρές-, μας έδωσε και το μεγάλο δώρο της Στέλλας. Μιας γυναίκας, που ενώ ζούσε τόσο βαθιά τον πόνο και το πένθος, όπως εύστοχα τα περιέγραψε ο Αντώνης, ταυτόχρονα, στις σαράντα μέρες από την κοίμηση του αδελφού μας Πέτρου, καθάριζε τά γυαλιά σε ένα διαμέρισμα που τότε μέναμε και τραγουδούσε. Και τραγουδούσε, γιατί ήξερε να μετασχηματίζει το πένθος σε χαρά, τον πόνο σε προσευχή, να έχει αγάπη εξαίρετη προς τους Αγίους. Τα τηλεφωνήματα της Στέλλας σ’ εμένα, παρόλο που ήμουνα γενικά αυστηρός μαζί της, γιατί δεν ήθελα να βγάζω τη δική μου Στέλλα που έκρυβα μέσα μου, ήταν: “Δεσπότη μου, κάνε προσευχή για τον Αντώνη μας! Δεσπότη μου, κάνε προσευχή για τη Μαρία μας, για τον Χάρη μας, για τη Στυλιάνα μας.” Πάντοτε, όταν αποτεινόταν προς εμάς, αυτό που ζητούσε ήταν κατευθύνσεις προσευχής και αναζήτησης του ελέους και του θελήματος του Θεού.

Αιωνία σου η μνήμη, αγαπητή μας όντως αδελφή, που εξέρχεσαι από αυτό τον μάταιο κόσμο, που ετοιμάζεται να υποδεχτεί ένα μεγάλο πόλεμο. Εσύ ετοιμάστηκες από καιρό και εξέρχεσαι εν ειρήνη και απέρχεσαι στον τόπο της αιώνιας ειρήνης.

Αιωνία σου η μνήμη!

Πηγή: churchofcyprus.org.cy